Imperiul sufletului

On Noiembrie 26, 2010

Pătrunde înlăuntrul propriei tale ființe și ascultă-ți conștiința, pentru a-ți stimula capacitatea de a te încadra în contextul efectelor de superioritate.

Înainte să plece departe de orașul în care se născuse, de orașul în care se reîntorsese cu un singur scop: să se răzbune pe cei ce l-au trimis în închisoare, unde a stat 14 ani, Contele de Monte Cristo porni spre aleile Meilhan, cu gândul să revadă pentru ultima oară căsuța în care deseori, în tinerețe, se întâlnea cu iubita lui, Mercedes. Ajuns în prag, auzi un suspin care semăna a geamăt. Își îndreptă privirea spre locul de unde se auzea geamătul, și sub o boltă de iasomie cu frunze dese și cu flori purpurii o zări pe ea, pe Mercedes, stând aplecată și plângând.

Mercedes își ridică vălul și își înălță privirea la vederea contelui care înainta spre ea.

- Mercedes – spuse contele – n-am puterea să-ți aduc fericire, dar îți dăruiesc alinare: vrei s-o primești ca venind din partea unui prieten?

- Sunt cu adevărat tare nefericită, răspunse Mercedes, cuprinsă de o tristețe adâncă. Privește-mă, Edmond. Nu mai e timpul când îți zâmbeam pe când mă așteptai sus, la fereastra mansardei acesteia, unde locuia bătrânul tău tată. Nu te învinovățesc, Edmond, nu, nu te urăsc, prietene. Pe mine mă învinovățesc și mă urăsc ! Am fost pedepsită ! Aveam credință, nevinovăție, dragoste, aceste trei haruri îngerești, iar eu m-am îndoit de Dumnezeu... Toți ceilalți care ți-au făcut rău au fost îmboldiți de ură, de lăcomie, de egoism, numai eu m-am purtat așa din lașitate. Ei doreau, eu mă temeam... Iată, suferința mi-a albit părul. Tu, dimpotrivă, Edmond, ai rămas tot tânăr, tot frumos, atât de frumos, și tot mândru. Şi asta din pricină că ți-ai păstrat credința, că ai avut putere, că te-ai încrezut în Dumnezeu și că Dumnezeu te-a sprijinit. Eu am fost lașă, mi-am renegat dragostea, iar Dumnezeu m-a părăsit, și iată-mă !

Leadership: Tăria caracterului constă din puterea voinței de a te reprezenta ca un microunivers închis și în pulsare continuă sau ca un tablou căruia vrei să-i dai viață?

Inimă te înalță, inimă te coboară. Mercedes izbucni în lacrimi. Inima ei de femeie se frângea în fața amintirilor.

Monte Cristo îi luă mâna și i-o sărută cu respect. Dar ea simți că sărutul îi e rece, asemănător atingerii unei statui de marmură. Ştia, simțea în străfundul inimii ei că niciodată acel Edmond Dantes pe care-l iubise odată, n-o va mai putea iubi la fel, căci în loc să-l aștepte, în loc să-i rămână veșnic fidelă, ea îi întinsese mâna rivalului său, în timp ce el gemea în fundul unei prăpăstii.

- Te-am crezut mort și ar fi trebuit să mor și eu, căci la ce mi-a folosit să port veșnic în inimă doliul după tine, spuse Mercedes cu adâncă tristețe. N-ar fi trebuit oare să te salvez, oricât de vinovat ai fi fost? Şi totuși te-am lăsat să mori. Am ajutat la moartea ta prin lașa mea lipsă de simțire, prin disprețul meu, prin ignoranța mea, nevoind să-mi amintesc că pentru mine te făcuse-și sperjur și trădător ! Şi acum, spune-mi adio, Edmond, și să ne despărțim !

După ce contele plecă, glasul ei, fără voie parcă, șoptea încet de tot: Edmond, Edmond,

Edmond !

Leadership: Ai puterea să-ți aperi deplina libertate față de convingerile care-i stăpânesc pe ceilalți?

Pentru a înțelege leadershipul trebuie să ne îndreptăm atenția asupra criteriilor de evaluare a omului, analizând începuturile și cauzele ascensiunii lui, deci ritmul și simetria căii sale evolutive într-un cadru izolat de viață normală, într-un cadru izolat de restul lumii.

Ca să înțelegem omul condus de spiritul de superioritate, mai întâi trebuie să-i înțelegem izbucnirile repetate și impetuoase, indicații ale îngrămădirii focurilor urii și lipsei de considerație pentru ceilalți oameni, care odată scăpate de sub control provoacă teamă, fascinație sau regret. Trebuie să luăm în calcul eșecul pe plan intern și trădarea în plan extern, ca unul dintre resorturile fundamentale ale excluziunii din parametrul vieții sociale și ale compromiterii coeziunii interne pe fundalul extinderii potențialului propriu și a necesităților de a se afirma.

Friedrich Wilhelm Nietzsche, cel mai important filosof al secolului al XIX-lea, atribuia "supraomului" atitudinea mintală, exprimată în felul următor: *să-ți aperi deplina libertate față de convingerile care-i stăpânesc pe ceilalți.*

Analizată mai amănunțit, lumea lăuntrică a omului se descoperă tot mai deplin în adâncimile și frumusețile ei adevărate, dar mai ales printr-o concordanță deplină intre gândurile și emoțiile experimentate în relația cu ceilalți. Un soi de rație matematică a unor mini-formațiuni într-o formă predominantă, care mai târziu ia formă de ecuație cu variabile de condiție: „părțile să-și execute obligațiile asumate ! ”.

Leadershipul are ca origine pretenția de a te cunoaște prin prisma obligațiilor asumate în acel moment al vieții care conține o lecție dureroasă greu de uitat.

Egalitatea șanselor de acceptabilitate în privința unor alegeri care ar putea influența decisiv orientarea pe termen lung, prin sensibilizarea celorlalți și apelul la prietenie, înseamnă, în primul rând, accesul egal la resursele rațiunii, ale conștiinței și a realei autorități care gestionează evoluția acelor trăsături constituite în predictori ai unui comportament eficient - ele conturează profilul unui lider eficient. Această egalitate este o caracteristică cu efect direct asupra rezultatelor care te interesează, dezvăluind care persoane sunt cu adevărat importante pentru tine și care nu, avantajându-te la modul că nu mai trebuie să rămâi în postura omului înșelat de aparențe, mistuit de o realitate care nu poate fi controlată.

Crezi în "libertatea" constrângerii de a nivela indivizii în numele idealului tău, trăind cu imperfecțiunea morală dobândită în singurătate? Sau crezi în "libertatea" deplină față de convingerile care îi stăpânesc pe ceilalți?

Pentru a-ți stimula capacitatea de a te încadra în contextul efectelor de superioritate, mai întâi trebuie să-i cucerești pe oameni printr-o nouă și deplină înțelegere a esenței tale, inoculând în mintea lor imaginea vieții la care tu visezi și a felului în care vrei s-o trăiești, percepându-te drept un gând conștient al dorinței lor, un instrument al aspirațiilor lor.

Leadership: Poți muri pe dinăuntru cât ești viu?

Cine a fost singura persoană din lume care a știut să-l recunoască pe Edmond Dantes, care l-a putut înțelege cu adevărat și care l-a admirat până în ultima clipă? Cine a fost persoana

care a avut puterea să-i miște acestuia toate sentimentele, să-l îmboldească atât de tare să acționeze, să ia atitudine atunci când întreaga lui lume era cenușie? Cine a fost această persoană din pricina căreia el nu a putut avea niciodată liniște, și care a avut o influență decisivă în viața lui?

Nimeni alta decât Mercedes, iubita lui din tinerețe, a cărui inimă s-a frânt în fața amintirilor, în fața propriilor ei greșeli. Câtă putere a putut să aibă această femeie asupra lui, dar cu toate acestea, propria ei inimă, pătrunsă de sentimentul rușinii, străbătută de un fior înjositor datorat propriei culpe, i-a zdrobit tot viitorul, i-a epuizat toată energia și tot entuziasmul pentru visele ei.

Contele a iertat-o pe Mercedes și chiar a încercat s-o ajute pe ea și pe fiul ei - în calitate de prieten, dar propria ei conștiință nu a lăsat-o să accepte ajutorul lui. Singura alinare a sufletului ei a fost, în final, să fie cât mai departe de el, de cel față de care a fost necredincioasă. Sufletul ei era prea mâhnit de cele întâmplate, prea plin de tristețe și suferință. Decizia ei de a se despărți pentru totdeauna de conte a fost consecința acțiunilor ei directe sau indirecte, și care i-au deteriorat propria imagine.

Așa cum vântul ridică pasărea deasupra deșertului, tot astfel conștiința încărcată de remușcări îl împinge pe om în pragul emoțiilor negative, sub forma sentimentului că nu mai este nimic de făcut. Da, poți muri pe dinăuntru cât ești viu.

A muri pe dinăuntru cât ești viu înseamnă să te atașezi de iertarea pe care o acorzi omului, fără să-i îngădui luxul de a se apropia de ceea ce te împlinește.

Imperiul sufletului este o emanație a propriei tale personalități – o personalitate care suportă atât suișurile cât și coborâșurile vieții și care are toate șansele să trăiască bucuria împlinirii, a satisfacției, succesului; sau o personalitate care își uită rădăcinile și care își distruge credibilitatea și capacitatea de a genera speranța celorlalți.

Imperiul sufletului tinde să se fărâmițeze în multe "bucățele" nocive dacă nu ești împăcat cu tine însuți, cu propria ta conștiință, cu trecutul tău, cu realizările tale, și, mai ales, cu cei de lângă tine. Pătrunde înlăuntrul propriei tale ființe, privește-te față în față, și vezi dacă poți găsi în tine un prieten căruia să-i poți strânge mâna de fericire.

Concluzie: Suntem ceea ce suntem și ceea ce am creat de-a lungul timpului în legătură cu noi – privitor la concepțiile noastre, la modul de gândire și de acțiune, la sentimentele noastre și la educația noastră.

Am creat un "imperiu al sufletului" care este unic în felul său, dar care poate fi remaniat permanent într-o măsură mai mare sau mai mică, acest lucru depinzând strict de noi înșine. Pentru a lua deciziile cele mai bune trebuie să pătrundem în acest imperiu, adică înlăuntrul propriei noastre ființe, și după o analiză corectă să trecem la acțiune.

* Notă: Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/imperiul-sufletului.html